

ANTI STEPBROTHER

v é s z k i j á r a t

Azt mondtam rá, s#g#fej,
de ennél több volt.

Arrogáns, önelégült alfahím.
És lélegzetelállítóan dögös.

fine
selection

TIJAN

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

T I J A N

ANTI STEPBROTHER

v é s z k i j á r a t

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Jasonnek

1. FEJEZET

KEVIN EGY MÁSIK LÁNNYAL CSÓKOLÓZOTT. Nemcsak hogy csókolóztak, majdnem felfalta. Odanyomta magát hozzá, sötét hajába túrt, a szája a lány nyakán kalandozott, aztán a mellei közé tévedt.

Totális katasztrófa volt.

Persze tudtam előre. Olyan volt, mint amikor látod a közelgő fényeket, és tudod, hogy a gyorsvonat jön, mégsem ugrasz félre a sínek-ről. Én is csak álltam ott, mint valami idióta. Nem tudtam elfordítani a tekintetemet, pedig sokkal jobb lett volna.

Kevin... az én Kevinem! Na jó, nem a barátom, hanem a mostoha-testvérem. De már két éve szerelmes voltam belé, a gimni harmadik osztálya óta. Azóta, amióta anyukám meghalt, és apukám beleszere-tett a sulis legmenőbb srácának az anyukájába.

Sheila Matthews, Kevin anyukája nővér volt a kórházban, és ő ápolta anyukámat a hospice-ban. Hatalmas botrány volt. Hogy es-het szerelembe Mr. Stoltz, még mielőtt a felesége távozik az élők sorából? Nem számított, hogy anyukám akkor már évek óta hal-doklott rákban. Az időzítés pocsék volt, de mit tehettem volna. Az anyám temetése utáni éjszaka apát már Matthewsék házában ta-lálta.

Volt egy pozitívum is: bár apa és Sheila nem tartották titokban a viszonyukat, nekem nem kellett Sheilával megismerkednem, csak

jóval később. Apa egy vacsoránál mutatta be, és akkor tudtam meg, hogy ő lesz a nevelőanyám, sőt a gimnázium második és harmadik osztálya közötti nyári szünetben még egy mostohatestvért is kaptam. Persze Kevin Matthewst már amúgy is ismertem.

Kevin Matthewst *mindenki* ismerte.

Egy évvel idősebb nálam. A focicsapat kapitánya. A kosárlabdacsapat kapitánya. Az atlétikacsapat kapitánya. A diáktanácsban is benne volt, de szégyenszemre sosem figyeltem oda, hogy ott mit csinált. Nem igazán érdekelt. Annyi mindenben jó volt! Minden srác felnézett rá, és minden lány őt akarta, beleértve engem is, meg a fél-évente cserélődő barátnőit is. Fél évig járt egy-egy lánnyal, aztán szakított velük, mert beleszeretett egy másikba, és akkor azzal is járt fél évet, aztán odébbállt.

Hiába tudtam Kevinről mindent, neki fogalma sem volt róla, hogy én ki vagyok, mielőtt a családjaink összekerültek. Én nem voltam különleges. Úgy értem, népszerűtlen sem voltam, hanem olyan... átlagos, azt hiszem. Mondták páran, hogy szép vagyok, de mindig azok, akik magától értetődően ezt mondják: anya elmondta mindennap, apa is úgy havonta, és Sheila is mondta egyszer, amikor összeköltöztünk velük, aztán meg úgy kéthetente. Jólesett hallani, de akkor is. A szülőktől ez természetes. Mindhárom szülőm/nevelőm kedves volt hozzám, és a két legjobb barátnőm, May és Clarissa is.

May egy tűzrőlpattant, apró, távol-keleti származású lány, akit hetente más fiú hív randizni, még akkor is futnak utána, amikor van barátja. Clarissa pár centivel magasabb nálam, és olyan alakja van, mint Britney Spearsnek, amikor az „Oops! I Did It Again” nagyon menő volt. Én akkoriban egész karcsú voltam, hosszú, barna hajjal. Sosem gondoltam magamat kifejezetten csinosnak, de May

és Clarissa is állították, hogy bármikor nagyon szívesen cserélnék velem.

Anya mindig azt mondta, hogy gyönyörű a szám vonala, és hogy a mandulavágású szememmel és a hosszú szempillámmal együtt ezt is apa családjának ágáról örökölttem. Nagymamám gyönyörű nő volt. Nem ismertem, de a fényképekről sötét szemű, sötét hajú, elbűvölő nő nézett rám, arca szív alakú volt. May és Clarissa látott róla egy fotót egyszer, és lehuppantak az ágyra, úgy ájultoztak, hogy mennyire hasonlítok rá. Ezt én addig észre sem vettem.

Tehát igazából egyikünknek sem volt semmi különösebb baja, de valahogy nem kerültünk be a gimi legnépszerűbb, legzártabb köreibbe. Talán azért, mert mi hárman épp egy meglehetősen zárt klikket alkottunk, vagy azért, mert egyikünk sem rúgott be eszméletvesztésig a bulikon, nem feküdtünk le egy csomó fiúval, és nem voltunk cheerleaderek sem. Nem ítélem el azokat, akik ilyenek, de mi pont nem ilyenek voltunk.

Mi már szinte unalmasnak tűnhettünk.

Jól tanultunk. Néha elmentünk bulizni, de nem minden hétvégén. Mi inkább bowlingoztunk, ottalvós estéket rendeztünk egymásnál, shoppingoltunk, vagy elmentünk valahová vacsorázni. Én a helyi könyvesboltba is szívesen beköltöztem volna, talán ezért sem voltunk olyan menők, mint Kevin és a legtöbb barátnője. De nem is vágytunk erre. May talán, de Clarissa és én nagyon elégedettek voltunk így is.

Kevin néha járt kevésbé menő lányokkal is. Egyszer összejött valakivel, aki két lépcsővel alatta állt a népszerűséget illetően, és abból jókora felbolydulás lett. A lányok kihívóbban öltözködtek. A folyosón olyan illat terjengett, mint valami szépségszalonban, és azt

rebesgették, hogy az illatszerboltban minden dekorkozmetikum elfogyott.

– Kevin – nyöszörögte a lány, és én nem tudtam szabadulni a gyorsvonal alól. Felemelte izmos lábát, Kevin dereka köré fonta, és erősen magához húzta.

Elfintorodtam. Te jó ég! Nem lett volna szabad néznom, de nem bírtam elfordítani a tekintetemet. Kevin pedig csak tovább simogatta a lányt. Magasabbra emelte a lábát, hogy jobban hozzáfurakodhasson, és ettől mindketten felnyögtek.

A ruhájuk még rajtuk volt, szerencsére. De csak *alig*. Kevin farmerja lazán lógott, mintha már kicipzárázta volna, a lány szoknyája pedig egészen felcsúszott. Csipkés, rózsaszín bugyi villant ki alóla, és valami mocorgott ott... Igen, persze. Kevin ujjai.

Na ebből elég!

Az alagsor egyik szobájában voltak, közel Kevin kollégiumi szobájához, csak épp nem volt türelmük addig várni. Sejtettem volna, mi zajlik az alagsori szobában, amikor megláttam a kilincstre kötött befőttes gumit.

Kisurrantam, de elég kicsinyes voltam ahhoz, hogy levegyem és zsebre vágjam azt a gumit.

Na jó. Igen, évek óta szerelmes voltam Kevinbe. Igen, együtt lakunk. És igen, tulajdonképpen olyan testvérféle volt, de nem szövődött köztünk testvéri szeretet. Inkább barátok, haverok voltunk, és szerintem volt némi flörtölés is. Igen, egyértelműen volt.

Csak egy éve laktunk együtt, és Kevin ezalatt meglehetősen hallgatólag volt. Alig volt otthon, és ha igen, akkor hozta a barátnőjét is. De azért néha voltak közös pillanatok. Amikor bepakoltam a mosogatógépbe, néha ott sürgölődött és az asztalt törölgette. Párszor rám vigyorgott, sőt kacsintott is egyszer. Néha megölelt. Akkoriban

ez nagy dolognak tűnt, de ha most rágondolok, akkor tudom, hogy tényleg nem volt több egy baráti gesztusnál. Egészen nyárig. Akkor viszont minden megváltozott.

Kevin hazajött a kollégiumból a ballagásomra, és elég sokat itunk. Elég szabadosan viselkedtünk... egymással. Csókolóztunk. Tapizás is volt. Ha visszagondolok rá, szinte érzem megint. Ahogy megfogja a mellemet, és a farmeromba nyúl. Levettem róla az inget. Micsoda gyönyörű mellkasa van! Fölém hajolt. Simogattam a hátát, ő pedig simogatott engem. *Sőt*, csináltunk mást is.

Lefeküdtem vele.

Még most is kínos belegondolni. Mert az történt, hogy szexeltünk, de mire reggel felébredtem, Kevinnek hűlt helye volt. *Elhúzta a csíkot*. Visszament a kolezsba, ami négyórányira volt tőlünk.

De valahogy mégsem volt fura. Nem. Nem éreztem annak. Este felhívott és bocsánatot kért, azt mondta, hogy megfélekedzett valamiről, ezért kellett visszarohannia, de nem akart megbántani, és reméli, nem leszünk rosszban emiatt. Ugye? Hát nem lettünk rosszban. A következő pár hónapban felhívott néhányszor, pontosabban négyszer. (Általában sosem hívott egyébként.)

Nyilván azért telefonált, hogy az anyukájával beszéljen, de velem is váltott pár szót. *Hogy vagy? Hogy telik a nyár?* Ugratott, hogy van-e pasim. Én a csajokról faggattam, de közben görcsbe rándult a gyomrom, úgy drukoltam, hogy ne legyen komoly barátnője. Aból, amit elmondott, tényleg nem volt.

Térj észhez, Stoltz! Azt gondoltad, majd te leszel az.

Úgy van. Tényleg ebben reménykedtem, és most már látom, milyen hülye voltam.

Erre a bulira is hülyeség volt eljönnöm. Ennyi elég is volt belőle. Jobb, ha megyek.

Mindenhol tömeg volt, amikor felértem az emeletre, és amikor megfordultam, valaki rám szólt:

– Hé, kislány, figyelj oda!

Véletlenül belekönyököltem valakibe, és amikor megnéztem, ki az, egy nagyon izmos karra esett a pillantásom. Rengeteg tetkóval. Te jó ég, mennyi tetkó! Az egész kar tele volt.

Csak bámultam. Nem illett, de nem tehettem róla. A karizmok megfeszültek, és a kígyós tetoválás megmozdult. Így teljesen valódinak tűnt.

– Valami baj van?

Felnéztem, és a pillantásom a kígyóról egy éjsötét (és gyönyörű) szempárra vándorolt. Engem nézett, kicsit bosszúsán, kicsit zavartan.

– Tessék? – *Azt kérdezte, valami baj van-e.* Megráztam a fejemet. – Semmi bajom. Bocs. – Őt ütöttem meg könnyökkel véletlenül. – Nem vettelek észre, és próbáltam kiverekedni magam a tömegből.

A bosszúság eltűnt, a szemében vidámság csillant, a szája halvány mosolyra húzódott.

– Sejtettem abból, ahogy nekem jöttél. – Egy pillanatra elhallgattott. – Már mész is?

Bólintottam.

– Senkit sem ismerek itt.

Mögém pillantott.

– Nem az alagsorból jöttél fel? Odalent sem ismersz senkit?

– Eltévedtem – feletem gyorsan. Éreztem, hogy elvörösödöm. – Ebben a koleszban laksz?

A srác összepréselte az ajkát.

– Sajnos igen. Miért?

Kevin imádta a koleszt, és az Alpha Mu egyletet. Nagyon büszke volt, amikor elújságolta, hogy felvették. Az apja is az Alpha Mu

fiúegylet tagja volt egyetemista korában. Nem is értettem, hogy ennek a srácnak mi a baja. Kevin mindig arról mesélt, mennyire tárogatják egymást az Alpha Mu szövetség tagjai, és hogy a hálózatuk milyen erős és kiterjedt az országban.

– Esetleg nem tudod, hol kell kimenni?

A srác mintha megnyugodott volna. A válla ellazult, a kígyó megint tekergőzött egyet a bicepszén. Valamire rámutatott mögöttem.

– Menj el jobbra, végig a folyosón! Ott lesz az oldalsó ajtó. De a nagytermet kerüld el! A srácok fűzik a csajokat, hogy vetkőzős sörpingpongot játsszanak, és... – Lesütötte a szemét, majd ismét rám nézett. – Nem akarlak megbántani, de elég könnyű célpontnak tűnsz.

Hogy micsoda? Kihúztam magam, és már készültem valami cinikus válasszal visszavágni... de ő megfordult, és elindult a másik irányba. Két lépés után teljesen el is tűnt a tömegben. Mintha a föld nyelte volna el.

Seggfej!

Kislisszoltam az oldalsó ajtón, és kicsit azért hálás voltam a seggfejnek, mivel ott tényleg nem volt senki. Amikor kint elhaladtam a nagyterem mellett, hangos ujjongás ütötte meg a fülemet, pont, ahogy mondta.

– Nézzétek! Cickók! – Még több ujjongás, hangos röhögés.

Már a járdán sétáltam, amikor újabb kiáltást hallottam.

– Odabent van! Matthewsszal.

Sietve távolodtam a háztól. A sarokról még láttam, hogy egy fiút elrángatnak a többiek az ajtótól. Ketten lefogták a karját, és lekísérték a lépcsőn az utca felé.

Megálltam egy fa alatt, ahol nem láthattak meg. Matthews? Vajon Kevinről beszélt?

Kinyílt mögöttük az ajtó, és valaki kiabált:

– Szóljatok Cadennek! Itt a tesója.

Aki kijött, most megfordult és visszament, de nyitva hagyta az ajtót.

– A fenébe, csukjátok már be!

Valaki bevágta az ajtót.

– Ne! – A fiú, akit megpróbáltak elrángatni az épülettől, megmacksolta magát, és tekergett, hogy kiszabaduljon a szorításból. – Bemegyek a barátnőmért! Nem érdekel, mit szól a bátyám.

– Ne már, Marcus! – Az egyik fiú elállta az útját.

Marcus háborgott. Az orrluka kitágult.

– Ne próbálj visszatartani! Az én barátnőm! Matthews meg egy faszfej.

Kicsit közelebb húzódtam a fa mögött, hogy jobban halljam.

– Ja. Az lehet.

– Mi az, hogy lehet? Hadd menjek be az oldalsó ajtón, ott senki nem fog észrevenni. A bátyámnak nem kell megtudnia. Bemegyek, megkeresem Maggie-t, és kijövünk. Ígérem, nem lesz bunyó. Esküszöm!

A másik fiú felhorkant, és összefonta hatalmas karját a széles mellkasán. Úgy állt terpeszben, mint valami kidobóember, amikor egy haragos tömeget kell visszafognia. Lassan megrázta a fejét.

– Tudod, hogy nem lehet.

– Amúgy is, szerintem mindjárt kijön a tesód – tette hozzá a Csendes Izompacsirta, aki most először szólalt meg.

Marcus frusztráltan felmordult, és egy pillanatra ökölbe szorult a keze. A társai kitarítottak. Volt egy olyan érzésem, hogy nem ez az első eset, amikor kint kell tartaniuk egy barátnőjét kereső, feldühödött srácot.

Kinyílt az ajtó, és egy ismerős hang szólalt meg:

– Mi folyik itt?

A két fiú félreállt, és hagyták, hogy az újonnan érkező előrelépjen. Amikor ráesett a fény, láttam, hogy a *seggfej* az, a kígyós tetoválással. Aki nemrég „segített” nekem.

– Caden! – Marcus odalépett hozzá. – Hadd menjek be Maggie-ért! Csak ennyi.

– Na persze – dörmögött Caden/Seggfej. – Mert aztán biztos nem vered szét a pasiját.

– Kevin egy szarházi, de nem fogom megverni.

Tehát *tényleg* Kevinről beszéltek. Annak a lánynak pedig barátja volt.

– Szívesen beverném a pofáját, de nem fogom. Tudom, hogy az csak neked lenne rossz. Esküszöm! – tette hozzá Marcus.

Kinyílt mögöttük az ajtó, és egy újabb srác lépett ki.

– Jön Kevin!

Bentről egy lány hangja hallatszott:

– Valami történik kint. Mi az? Mi folyik itt?

Caden megkerülte a fiút és becsukta az ajtót.

– Amikor Matthews kijön, csukjátok már be a kurva ajtót!

– Oké, Caden, persze. Becsukom.

– Senki nem tudhatja meg az ilyen sztorikat!

– Tudom. Bocs. Majd jobban figyelek, megígérem.

Ezt bizonyítva, amikor nyílt az ajtó, és kilépett Kevin, a srác majdnem olyan hévvel vágta be mögötte az ajtót, mint Caden. Kis mosolyal Cadenre nézett, és biccentett, mintha azt mondaná: *Látod? Megyez nekem.*

Caden megrázta a fejét, és a mostohatesómhoz fordult:

– Szóval mi folyik itt?

Kevin végigmérte Marcust, akinek megint ökölbe szorult a keze. Alig tudta visszafogni magát.

– Itt van Matthews, elmondhatod neki, mi a gáz – fordult Caden az öccséhez.

Marcus felhorkant.

– Most viccelsz? Maggie már rég leléphetett, nyilván ugyanarra, amerről én belóghattam volna.

Egy gondolat suhant át hirtelen a fejemen, és megfordultam. Ott, az oldalsó ajtónál, ahol kijöttem, épp távozott a lány, akivel Kevin a pincében smárolt. Amikor meglátott, megállt. Pánik ült ki az arcára, de aztán elindult az ellenkező irányba, és még csak nem is halkan.

– Maggie?

Jaj, ne! Tudtam, mi következik, és lélekben felkészültem.

Marcus elszaladt a ház mellett, de megtorpant, amikor meglátott. Összevonta a szemöldökét, és mögém nézett. Én is megfordultam, de a lány már eltűnt.

– Te meg ki vagy? – kérdezte Marcus.

Felkészültem a következő kérdésre. *Nem láttad a barátnőmet?* De amikor visszanéztem, a többi fiú már ott állt Marcus mögött.

Kevin odalépett hozzám, és felvonta a szemöldökét.

– Summer?

Nagyot nyeltem, és a válla fölött Cadenre pillantottam, és szinte lebénított az éles tekintete.

Tétován integettem.

– Hát... sziasztok!

2. FEJEZET

– SUMMER? – KÉRDEZTE ISMÉT KEVIN.

Caden gondterhelten mellé lépett, aztán egyikünkről a másikra nézett.

– Ti ismeritek egymást?

Válaszra nyitottam a számat, de Kevin megelőzött.

– A húgom.

– Mostohatesók vagyunk – tettem hozzá.

– Mostohatesók. – Kevin közelebb húzódott hozzám, és távolabb Cadentől.

Mindketten oldalra fordultak, farkasszemet néztek, és egy nagyon kínos, feszült pillanatra néma csend volt. Rájuk meredtem. Caden pár centivel magasabb volt. Mindketten nagyon jól néztek ki, de teljesen különbözők voltak. Kevin klasszikus szépfiú, szőke fürtökkel és hosszú szempillával, Caden meg klasszikus rosszfiú. Jóképű, markáns arcvonásokkal, sötét hajjal, de a rengeteg tetoválás és a kisugárzása is azt sugallta, hogy vele jobb nem bizalmaskodni. Izmosabb volt Kevinnél, aki bár nyúlánk volt, mégis úgy gondoltam, hogy Caden bunyóban is, futásban is megverné.

Mindig istenítettem Kevint, de most először maradt alul a szememben. Ehhez a másik sráchoz képest mindenben kevésnek tűnt, egyet kivéve: ahogy a lányokat bővölte a szavaival. *Na ne!*

Elhessegettem a gondolatot. Nem volt értelme. Kevin... Aztán hirtelen elrédtem, és büntudatom támadt. Hiába fájt, hogy mással láttam csókolózni, attól még a családtagom, és az számít, ugye?

Felszegtem az államot, és Kevin mellé léptem. Szúrós pillantást vettem Cadenre, hogy mutassam, mennyire a mostohafivérem pártját fogom.

– Azért jöttem, hogy meglepjem, de meggondoltam magam. Odalent volt, épp telefonált. Úgyhogy inkább hazaindultam.

Marcus nagyot fűjt, és hátralépett a többiek mellől.

Nem vettem róla tudomást, és megpróbáltam azt is figyelmen kívül hagyni, hogy Caden szemmel láthatóan gyanította, miben sán-tikálok. Nagyot nyeltem. Ez a srác okos volt. Jól tudta, hogy mi a helyzet.

Kevin is tudta. Éreztem, hogy lopva rám néz, és egy pillanatra megérintette a kezemet. Megköszönte, amit tettem érte.

– Komolyan? – Caden felvonta a szemöldökét.

– Igen. – Kihívón felszegtem a fejem, bár belül pocskul éreztem magam. Hazudtam Kevinért, akibe szerelmes voltam, de tudtam, hogy rosszul tettem. Pislogtam. Tökmindegy. Minden jó, ha a vége jó.

– Aha. – Kevin köhécselt. – Az apukájával beszéltem. Azért hívott, mert Summerrel akart beszélni, de nem érte el. – Felém fordult. – Szóval hívd fel az apukádat, légszsi.

– Oké, kösz. – *Most komolyan?*

Kevin vállat vont, és megpróbált nagyon lazának látszani.

– Szívesen.

Caden egy szót sem szólt, csak figyelt minket, de Marcus grimaszolt, és a szemét forgatta.

Aztán rám mutatott.

– Ugyan már, fiúk! Ki hisz a csajnak? Matthews húga. Naná, hogy hazudni fog, hogy segítsen neki.

– Hagyd már, Marcus! – Caden hangja fáradtan csengett, és volt egy olyan érzésem, hogy ez a helyzet most nem először fordul elő.

Megnéztem a többieket is, és mind fáradtnak tűntek. Kevin megint vállat vont, félrehajtotta a fejét, de nem mondott semmit. A tekintete Cadenről a másik két srácra vándorolt.

Már nem volt olyan nyegle, mint amikor kimondtam a hazugságot, ami kihúzta a csávából, de azért megpróbált vidámságot erőltetni magára. Megköszöri a torkát.

– Inni kéne valamit, fiúk. Jöttök?

Végigmérték, és Csendes Izompacsirta felmordult.

– Inni? Naná, hogy jövök! A picsába ezzel a drámázással!

Kevin közéjük lépett, és megveregette a vállukat.

– Gurítsunk le pár rövidet! Most jólesne.

Mindhárman elindultak befelé, engem kint hagytak Cadennel és Marcusszal. Kevin még visszafordult és rám vigyorgott, aztán eltűntek.

Kevin otthagytott. Már megint. Déjà vu. Ugyanúgy éreztem magam, mint három hónappal korábban, amikor felébredtem, és csak a hült helyét találtam. Most kimentettem a kutyaszorítóból, erre ő elment piálni a diáktársaival. Magam elé meredtem. Pocsék érzés volt. Micsoda szemét!

– Miért? – sziszegte felém Marcus a fogai között. – De tényleg! Tudom, hogy láttad a barátnőmet! Biztos vagyok benne.

Elöntött a bűntudat, de nem válaszoltam. Mégis mit mondhatam volna? Igaza volt.

Caden felsóhajtott.

– Hagyd békén! A húga, látod.

Az öccse vállára tette a kezét, de az lerázta, és haragosan szembe fordult vele.

– Értem már. De Kevin csak a fiúegylet miatt a „fivéred”, én viszont *tényleg* az öcséd vagyok. Egyszer úgyis választanod kell, Caden! A francba apával meg ezzel a szar diákegyletével is! – Vádló pillantást vetett mindkettőnkre. – Nem érdekel, ki mentetgeti Matthewst. Ebből háború lesz.

Nem ismertem Marcust, de erre már én is rájöttem. Nem tűnt olyan típusnak, aki egy ilyen ügyet csak úgy elenged. Hátráléptem, és már felkészültem, hogy megüt, de nem tette. Mély csend volt. A két fivér a fogát összeszorítva nézett farkasszemet.

Amikor Caden rám pillantott, megértettem a lényegét: ezek ketten nem most, és nem miattam vesztek össze.

– Ó... – Kínosan elmosolyodtam, és intettem. – Azt hiszem, megyek is, felhívom apukámat. Tudjátok... Kevin mondta, hogy beszélni akar velem.

Marcus felmordult.

– Na persze.

Caden csak figyelt, a tekintete rezzenéstelen volt. Kicsit hátráltam, de le nem vette rólam a szemét. Nem kellett volna zavartatnom magam miatta, de valami kis bizsergés támadt a gyomromban. Megfordultam, lehajtottam a fejem, de még mindig éreztem a pillantását. Nem esett jól. Valahogy... felzaklatott. Még egyszer felpillantottam, és megkönnyebbülten elernyedtem. Elmentek.

A hasamra szorítottam a kezem, hogy azt a szorító bizsergést lecsillapítsam.

Elindultam, hogy megkeressem Kevint, és most már *tényleg* nagyon vigyáztam, hogy nagy ívben elkerüljem Cadent, a Seggfejjet. Kevin tutira épp berúgott vagy kiosont megkeresni azt a lányt.

Mindkettőt simán feltételezném róla, de ezúttal tényleg meg akartam találni. Csak már más okból. Nem *miattunk*, hanem azért, hogy megkérdezzem, tényleg vissza kell-e hívnom apát.

... Legalábbis ezzel hitegettem magamat.

Besurrantam ott, ahol Caden mutatta, hogy kimehetek, és amint tiszta volt a levegő, leszaladtam az alagsorba. Nem számítottam arra, hogy Kevin ott lesz. Be akartam menni a szobájába, írni egy üzenetet, hogy ott vagyok, és jöjjön le beszélni velem. Feltételeztem, nem akarná, hogy ott keringjek, és Seggfej esetleg megtaláljon és megint megpróbáljon kifaggatni.

Tévedtem.

Kevin ajtaja résnyire nyitva volt, láttam, hogy ott ül az ágyán, és telefonál. Megálltam kint.

– Rendben hazaértél? – kérdezte. Aztán hallgatott. – Jól... igen, teljesen ki volt akadva. Nem. Nem volt bunyó. Tudom. – Megint szünet, ezúttal hosszabb. – Aha. Tudom. Majd kitalálunk valamit. Hogy micsoda? – Felnyögött. – Az a lány a mostohahúgom. – Hallottam, hogy a lány felnevet a vonal végén, és Kevin vele nevetett. – Tudom. Tudom. Nem, biztos nem fog beköpní. Megvédett. Aha. Aranyos csaj.

Jó erősen belekapaszkodtam az ajtófélfába.

– Ne aggódj! Tényleg ne aggódj, Maggie! Semmit nem fog mondani. Szeret engem. Családtag. Ő nem olyan. – Lehalkította a hangját. – Én is szeretlek téged. Komolyan. Minden rendben lesz. Melletted vagyok. Ígérem.

Az ajtófélfába vajtam a körmömet.

– Jó. Oké. Igen. Lassan fel kéne mennem. Megnézem, hogy van Summer. Ez a neve. Mindjárt írok neki egy üzenetet. Szeretlek. Szia!

Hallottam, hogy bontja a vonalat, és egy pillanat múlva rezgett is a telefonom. Le volt halkítva a zsebemben, mint mindig, és mielőtt megnéztem, kicsit össze kellett szednem magam.

Micsoda seggfej! És ezt most nem Cadenre értettem. Kevin alig három hónappal korábban lefeküdt velem, és azóta hagyta, hogy azt higgyem, nincs senkije. Azt hittem, eljött az időnk, most, hogy végre egy helyre járunk suliba, de erre ő egy másik lányba volt szerelmes, mégpedig olyanba, akinek van barátja.

Elszorult a torkom, és a szemem könnybe lábadt.

Nem fogok sírni! Kevinért nem.

Megvolt a válasz, amiért jöttem.

Lehámoztam magam az ajtóról, s a telefont a zsebemben hagytam. Nem is fogom megnézni. Elindultam felfelé a lépcsőn. Már a folyosón voltam, az oldalsó ajtónál, amikor megszólalt mögöttem egy ismerős hang:

– A mostohabátyád egy faszfej.

Még mindig émelylegve megfordultam. Caden állt ott, és nem tűnt meglepettnek. Keményen a szemembe nézett. Egy lány lógott rajta, átkarolta a derekát.

Caden válaszra várt, talán arra, hogy tagadjam, vagy mit tudom én.

– Teljesen egyetértek – csúszott ki a számon.

Elkerekedett a szeme, látszott, hogy megleptem, de nekem nem volt több mondanivalóm.

Kisurrantam az ajtón.

Milyen ostoba voltam!

3. FEJEZET

ELŐZŐ ESTE JÖTTEM FEL KOCSIVAL a North River Universityre, Sheilát és apát megelőzve.

Aznap költöztem be, mivel korábban érkeztem, mint a többiek. Azt mondtam nekik, hogy egy barátomnál szállok meg. Nem faggtak. Az a „barát” Kevin lett volna, és mivel ez nem jött be, kivettem egy hotelszobát.

Szóval ott virultam (azaz nem virultam) a kolesz nagytermében, és vártam, hogy megérkezzen a terepjárójuk. Sheila és apa Kevint is meg akarták látogatni, és reméltem, megtalálják, miután az én cuccaim a helyükre kerültek.

– Summer...

Nem volt szerencsém.

Felnéztem a kanapéről, a gyomrom összeugrott, és a szívem nagyot dobbant. Kevin megint nagyon jól nézett ki. Nemrég zuhanyozott, még vizes volt a haja, farmert és feszes inget viselt, a napszemüvegét magán hagyta. Felgyorsult a szívverésem.

Utáltam.

Nem, ez nem igaz. Csak szerettem volna utálni.

Rám vigyorgott, kivillant tökéletes, fehér fogsora, aztán hozzám lépett. Két kávé volt nála, az egyiket felém kínálta.

– A kedvencedet hoztam. Cukor nélkül szoktad, ugye?

Elvettem, és csendes sóhajjal szorongattam a meleg bögrét. Éreztem, hogy egy önkéntelen mosoly próbál kiülni az arcomra. Mint ha elveszne minden önuralmam, amikor Kevin a közelemben van. Reméltem, hogy ez nem marad örökre így.

– Aha. – Úgy tartottam magam előtt a bögrét, mint valami pajzsot, és körülméleltem. – Hol vannak a szüleink? Telefonáltak már?

Kevin nem mozdult. Úgy éreztem, engem tanulmányoz, de a napszemüvegétől nem láttam. Lassan bólintott.

– Igen. Felhívtak, amikor félóránra voltak innen. – Körülnézett.

Néhány lány sürgölődött a recepción, lopva rápillantottak, de senki más nem volt a helyiségben. Direkt a legtávolabbi sarokba ültem le, de odajött, bár erre semmi szükség nem volt. Megköszöri a torkát, én pedig felkészültem.

– Hát... szóval ami... a tegnap estét illeti...

Legyintettem.

– Ugyan már!

Rosszallón nézett.

– Na de...

Elfordítottam a fejem.

– Tényleg ne aggódj! Korán jöttem, hogy beköszönjek, de láttam, hogy el vagy foglalva, úgyhogy leléptem. Semmi az egész. – *Légyszí, ne kérdezz semmit! Ne faggass!*

Pillanatnyi csend után Kevin köhécselve hátradőlt a széken.

– Rendben. Akkor közi.

Bólintottam. A nyakam merev volt.

– Tényleg semmi az egész.

– Summer, minden oké?

– Naná. – Bólogattam, és úgy szorongattam a kávésbögrét, mint ha attól félnék, hogy elszalad.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ekkor, mintha válaszra találtak volna az imáim, befutottak a szüleink.

– Nézd! Megjöttek. – Nem tudtam titkolni a megkönnyebbülésemet.

Amikor elindultam, hogy üdvözöljem őket, még láttam, hogy Kevin kinéz az ablakon, aztán hirtelen rám mered. De már faképnél hagytam, és reméltem, hogy ezt az egész kínos helyzetet is sikerült lezárnom.

– Anya. Apa. – Integtettem, amikor kiszálltak a terepjáróból, és felénk siettek.

Letettem a kávé egy padra, mert tudtam, hogy ölelgetni fognak, elvégre már egy teljes napot eltöltöttünk egymás nélkül. Sheila mindenkit ölelgetett, engem is azonnal elkapott.

– Summer! – Magához vont, és a hajamba dünnögött. – Kedveském! Nem engedlek ám el, jobb, ha tudod. Maradj csak itt, és halálra ölelgetlek.

– Anya – Kevin odaállt mellénk, és a hangjában mosoly bujkált –, igazán elengedhetnéd. Tudod, azért némi oxigénre szüksége van.

– Nem. – Sheila megrázta a fejét, és tovább ringatózott velem. – Téged már elveszítettelek a pokoli *egyetemi kolesz* oltárán. Ezt a drága kislányt nem adom!

Nevettem. Sheila sosem volt tolakodó, nem erőltette, hogy anyukám helyére lépjen, de valahogy apránként mégis megtörtént. A két család problémamentesen egyesült. Ezer gond adódhatott volna, de egy sem merült fel. Nekem segített a tudat, hogy anyukám azt akarta, apa lépjen tovább és legyen boldog, és pontosan ez történt. Sheila engedte, hogy én diktáljam a tempót, és tudtam, mennyire örült, amikor végre elkezdtem a konyhaasztalnál írni a leckémet ahelyett, hogy begubózom a szobámba.